

открити, отъ самитѣ стореници, лошевини, умразата връхъ тѣхъ отъ селенитѣ още повече се умножи, тъй щото никой не искаше, не да се сприкаже съ ни одного отъ тѣхъ, но даже и да се срѣщне.

Не би. Най-сѣтиѣ додѣ кадията, раздѣли по турский шераатъ, комуто каквото се пада, зе и самъ той единъ дѣлъ, и послѣ сѣки сѣдна долу. Но да живѣятъ наедно, по бѣ възможно да живѣятъ кучета съ коткитѣ, отколкото Батановъ изродъ въ единъ дворъ. Щомъ кадията ги раздѣли, сѣки прибра парцалитѣ си и, за да не сж близо единъ до други, за да не се виждатъ даже и срѣщатъ, то единътъ братъ отиде та се заправи на една край на селото, другия на другий, само синътъ и дъщерята останахъ у бащината си къща. Вообщо селенитѣ иматъ си нѣкои забѣлжителни дни презъ годината, както срѣщу великитѣ заговѣзни, на Великденъ, (при това когато ще се исповѣдатъ или причещаватъ), въ такивато дни сѣки отива въ черква, който съ когото има нѣщо свадня, караница, цалуватъ си ръка, пращатъ се (прощаватъ се), или пъкъ отиватъ та се намиратъ въ къщата си, тамъ си цалуватъ единъ на други ръка; нъ нашитѣ хубостници не по къщитѣ си да си идѣтъ, но още отбѣгвахъ да идѣтъ въ черква, за да не би и тамъ да се срѣщнатъ. Грѣхъ отъ Господя, срамъ отъ хората, такова нѣщо тѣ не познавахъ. Тѣ сж правиле по-голѣми грѣхове, по-голѣми прѣстѣпления, че за нищо го не имахъ, че сега да се прощаватъ, цалуватъ ръка, за нищо никакво, нима човѣкъ сж убили? Но рѣдъ иди да имъ се върне *ерѣхно и тѣжкано*.

Прѣзъ живота на Батана сѣки единъ селенинъ се боеше да не докачи, да не препречи дума, да не мине пжтъ, не само на братята му, но и на кучетата имъ, сѣки трѣбаше да имъ раболѣйствува, и тѣзи братя го имахъ това за една особна почитъ отъ селенинѣ, но както Батанъ умрѣ, сичко падна подъ кракъ, и страхъ, и почитъ и сичко,